MOJA MIRNA

Literarni zbornik Osnovne šole Mirna ob 10. obletnici ustanovitve Občine Mirna

MOJA MIRNA

Literarni zbornik Osnovne šole Mirna ob 10. obletnici ustanovitve Občine Mirna

Zbrala in uredila

Maja Marinč

Mirna, junij 2021

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-82

MOJA Mirna : literarni zbornik Osnovne šole Mirna ob 10. obletnici ustanovitve Občine Mirna / zbrala in uredila Maja Marinč ; [mentorice Polonca Gole ... [et al.] ; lesorezi in fotografije so delo učencev OŠPP]. - 1. izd. - Mirna : Osnovna šola, 2021

ISBN 978-961-95411-0-4
COBISS.SI-ID 66184195

UVODNIK

Naša Mirna

Občina Mirna praznuje 10. rojstni dan. Ob obletnicah se pogosto spominjamo pomembnejših dogodkov. Tokrat jih ne bom naštevala. Mogoče bo to ob kakšni drugi priložnosti.
Mirna je občina, ki ni mirna. Sama pokrajina je razgibana. Ljudje hitijo po vsakdanjih opravkih, v službe, šole ... Nad Mirno pa Speča lepotica bdi nad dogajanjem.
Občina ima kotičke, kjer se človek umiri ob poslušanju žuborečih potočkov, ob strmenju v počasi vijugajočo reko Mirno. Pomirjujoče delujejo tudi z raznolikim rastlinjem porasle vzpetine. Ko pa se človeku zahoče razgibati telo, se lahko odpravi na lepo urejena športna igrišča, na trim stezo ali na različne pohodne poti.
Nastanek pričujočega zbornika je spodbudil letošnji istoimenski literarni natečaj, ki je prav tako obeležil 10. obletnico ustanovitve Občine Mirna. Precej tu objavljenih leposlovnih izdelkov je najprej nastalo za potrebe natečaja.
Našo Mirno imamo vsi radi. Njeno lepoto zaznavajo tudi učenci. Svoje videnje in občutke so prelili na papir in nastale so pesmi, zgodbe, risbe, lepe misli, ki so zbrane v tej knjižici.

Anica Marinčič, ravnateljica

»RADI IMAMO MIRNO«

O Mirni pišejo in rišejo najmlajši učenci

Maj Dreža, 1. a

Radi imamo Mirno

V podaljšanem bivanju so učenci 1.a razreda takole pisali o tem, zakaj radi živijo na Mirni in kaj jim je na Mirni najbolj všeč.

RAD ŽIVIM NA MIRNI. Z DRUŽINO RADI HODIMO NA SPREHODE DO ZABRDJA. RAD HODIM NA NAŠO ŠOLO. TU IMAM ZELO DOBRE PRIJATELJE.

Nal Pirc

RADA HODIM V ŠOLO NA MIRNI IN RADA TEČEM NA KOLOSTEZI.

Ema Gajzler

NAJBOLJ VŠEČ STA MI KOLOSTEZA IN IGRIŠČE. **Lovro Železnik**

Bine Pate, 1. a

NA MIRNI MI JE VŠEČ, KER JE VELIKO IGRAL. RADA TEČEM NA KOLOSTEZI.

Neža Dragan

NA MIRNI SO MI VŠEČ »PAMPTREK«, ŠOLA, PARTIZAN IN REKA MIRNA Z MOSTOM ČEZ NJO. **Florjan Smolič**

NA MIRNI STA MI NAJBOLJ VŠEČ IGRIŠČE IN TUDI TELOVADNICA.

Nik Kurent

Brina Zaletelj, 1. a

NA MIRNI MI JE NAJBOLJ VŠEČ RIBNIK. **Almir Osmanollaj**

NAJBOLJ MI JE NA MIRNI VŠEČ, KER IMAMO REKO MIRNO. RAD HODIM V ŠOLO, KER MI JE VŠEČ UČENJE. RAD GREM NA SPREHOD PO MIRNI. NAŠA MIRNA MI JE ZELO VŠEČ. **Jan Habinc**

RAD SE VOZIM PO »PAMPTREKU« S KOLESOM, SE IGRAM NA IGRALIH IN KOLESARIM. **Peter Urbanič**

RADA HODIM NA OSNOVNO ŠOLO MIRNA. RADA SE PRIDEM IGRAT NA MIRNO, NAJRAJE NA ORANŽNA PLEZALA. **Žana Gracar**

NAJBOLJ VŠEČ MI JE MIRNSKI GRAD. **Oto Podlogar**

RADA HODIM NA MIRNO V ŠOLO. NA MIRNI MI JE NAJBOLJ VŠEČ IGRIŠČE.
Brina Zaletelj

Matevž Kutnar, 1. b

MIRNA MI JE VŠEČ, KER SE RAD VOZIM S KOLESOM NA TRIM STEZI. RAD HODIM MIMO MIRNSKEGA SPOMENIKA. ZELO MI JE VŠEČ. SPOMINJA NAS NA VOJNO. VČASIH VIDIM RACE V RIBNIKU, KO GREM NA SPREHOD. RAD HODIM NA MIRNSKO ŠOLO. PO MIRNI SE RAD SPREHAJAM IN SE ZELO RAD IGRAM NA IGRALIH. **Žan Struna**

MIRNA MI JE VŠEČ, KER IMA IGRIŠČE, LEP ZELEN GOZD, REKO MIRNO IN »PAMPTREK«. **Matija Ožek**

RADA TEČEM NA KOLOSTEZI. **Neža Kolenc**

NAJBOLJ VŠEČ STA MI GRAD IN NARAVA. RAD IMAM MIRNO.

Bine Pate

RADA IMAM MIRNO. VESTE ZAKAJ? KER SO MI VŠEČ TRGOVINE. MENI JE VŠEČ CELA MIRNA. OBOŽUJEM ŠOLO. RADA HODIM V ŠOLO.

Diana Janko Mlekuž

RADA ŽIVIM NA MIRNI. REKA MIRNA MI JE ZELO VŠEČ.

Eva Kurent

Naja Sili, 1. b

Mia Marič, 1. b

Neža Dragan, 1. a

Žak Kramer, 1. b

Nika Papež, 1. b

Učenci 1. b so v podaljšanem bivanju Občini Mirna posvetili čisto pravi akrostih.

OTROCI
BAJER
ČEBELJI PANJ
IZVOZ
NARAVA
ALARM

MERCATOR
INSTAGRAM
REKA
NJIVA
ANICA

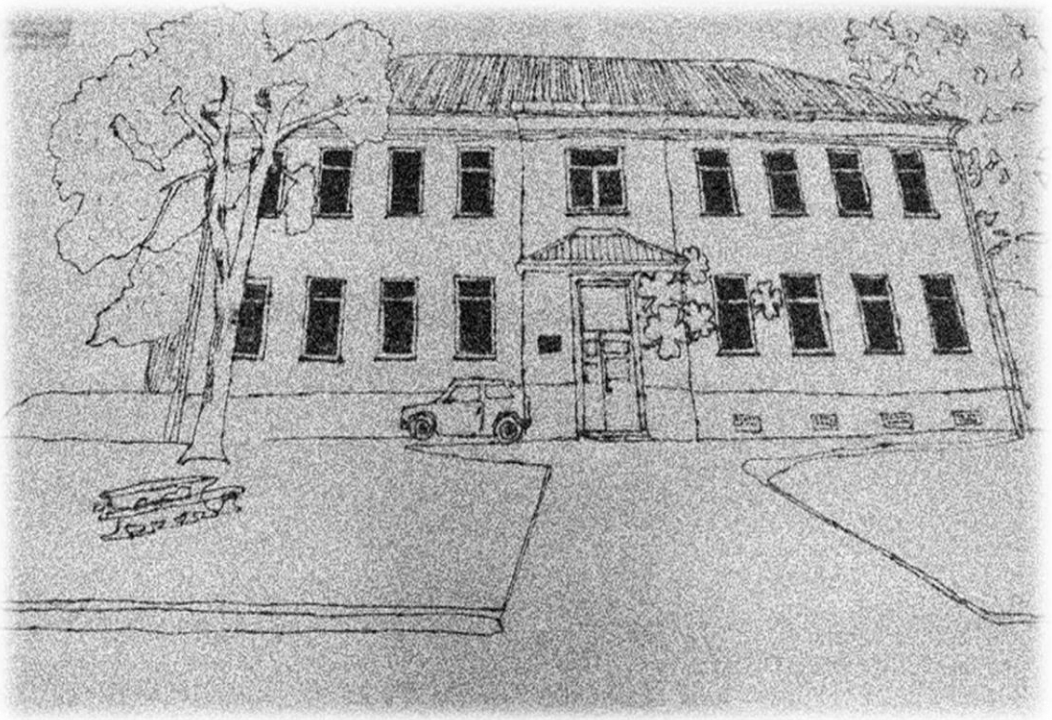

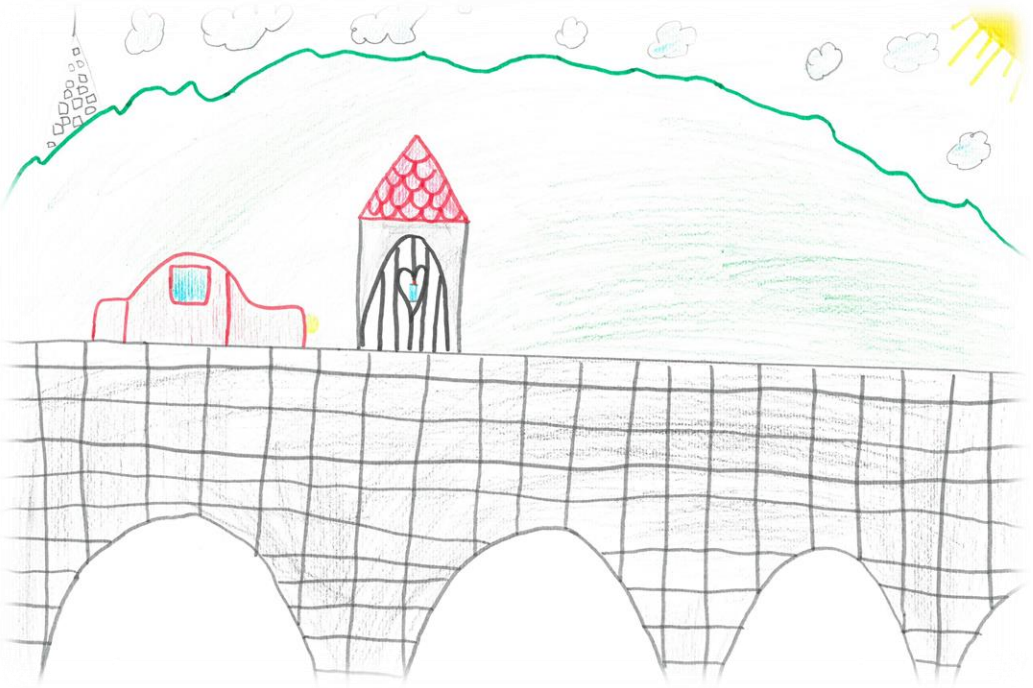

Urška Dim, 2. r.

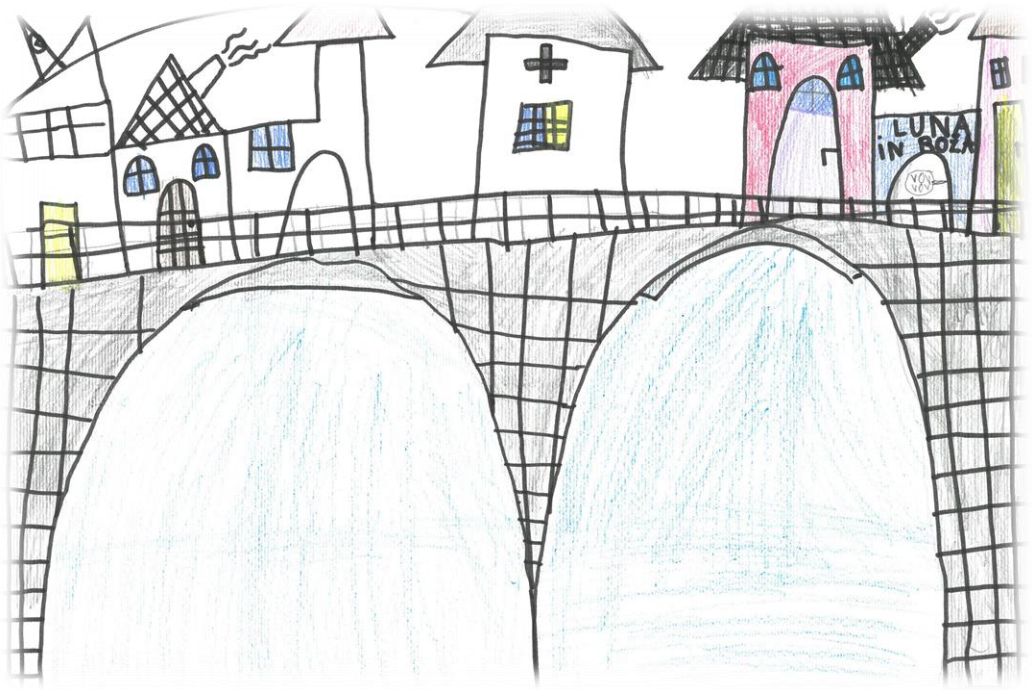

Ela Šepič Verbič, 2. r.

»MIRNA, MOJ KRAJ«

Kako na Mirni ustvarjajo malo večji

Karin Laznik, 4. b

Ana Oven, 4. b

Mirna

Mirna je moj domači kraj, ki mi je zelo všeč in prav nič mu ne manjka. Občina Mirna je stara prav toliko kot jaz in na to sem ponosna. Zame je najlepša. V njej se počutim zelo prijetno in počnem lahko vse stvari, ki si jih želim.

Rebeka Kozolc, 4. a

Mirna mi je všeč, ker je majhen, miren kraj, ki ima veliko lepih sprehajalnih poti in površin za športno aktivnost. Zelo mi je všeč kulturna dediščina Mirne: grad, cerkev, most, kapelice, občinska zgradba in spomenik na Rojah. Kraj polepša tudi reka Mirna, ki da kraju še posebno lepoto. Zelo rada zahajam na Mirno, ker je tu moja šola in veliko mojih prijateljev.

Lara Bizjak, 4. a

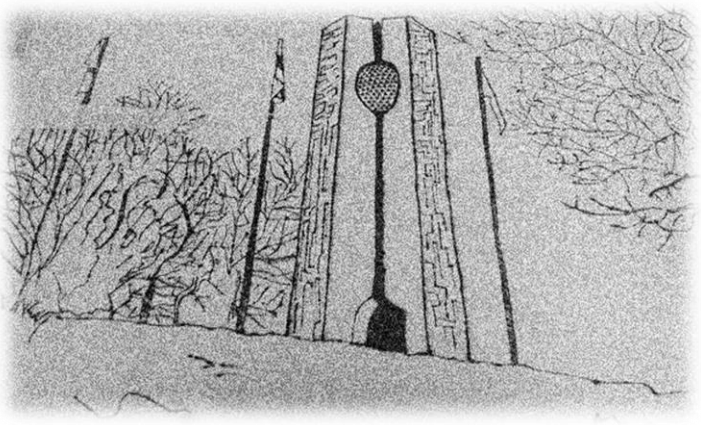

Aleksander Tomšič, 4. a

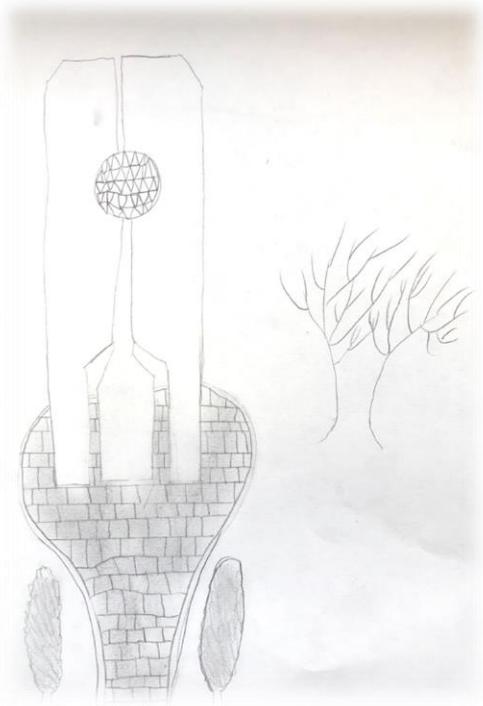

Tinkara Kartuš Vavtar, 4. b

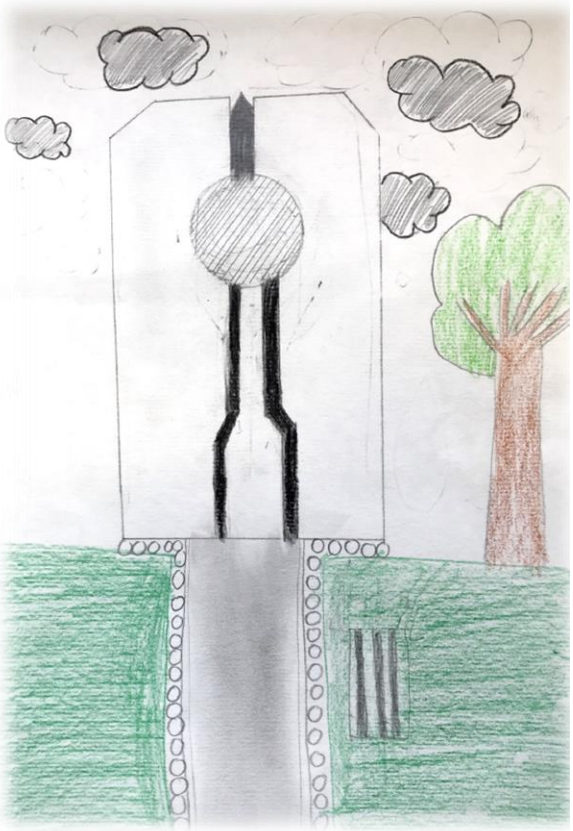

Vita Škufca, 4. b

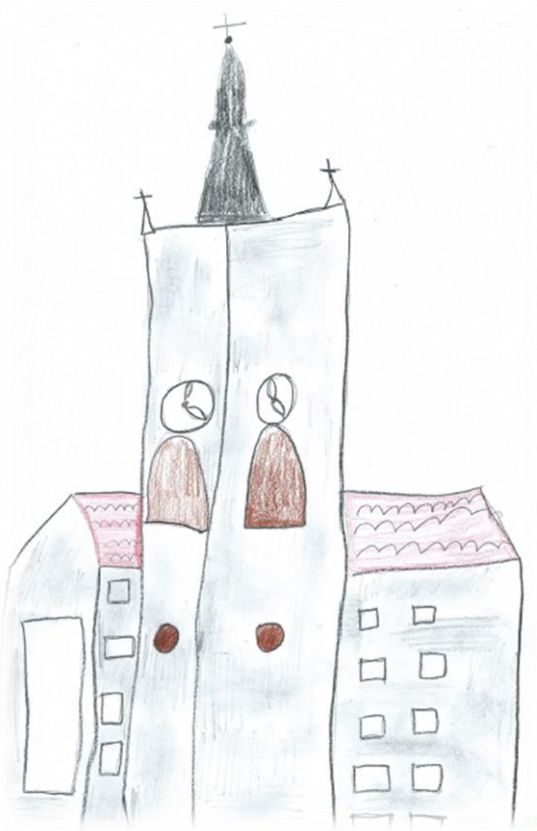

Ian Bunderšek, 4. a

Zgodba o princesi Mirni

Nekoč je živel kralj Jure. Imel je dve hčerki. Prvi je bilo ime Nia, drugi pa Mirna. Nia je bila prava lepotica, vendar je zaradi hude kuge po nekaj letih umrla. Njej v čast so poimenovali grad z imenom Speča lepotica.

Svit Černe, 4. b

Mirna je ostala sama z očetom in mamo. Kmalu pa je družini zopet pretila nesreča, saj je tudi mama zbolela za kugo in umrla v sobani. Mirna je bila žalostna. Odločila se je, da se za nekaj časa preseli v gozd. V gozdu je spoznala veliko živali, ki jih je udomačila.

Kralj Jure je bil zaradi Mirninega odhoda zelo potrt, zato je odšel plavat v bližnje morje. Nekaj časa je plaval, ko je pod gladino morja zagledal lesketajoče školjke. Prinesel jih je na kopno in jih naslikal.

Trenutke kraljeve nemoči so želeli vitezi izkoristiti in tako prevzeti njegovo kraljestvo. Mirna je to začutila in je svoje živali poslala, naj premagajo viteze. Oče Jure je v bojevanju z vitezi umrl, vendar je živalim in Mirni vseeno uspelo premagati viteze.

Čez nekaj časa je umrla tudi Mirna. Še zdaj vlada v nebesih. Po njej se imenuje naš čudoviti kraj Mirna. Na mirnskem grbu so tri školjke, ki jih je tistega dne naslikal kralj Jure.

Maša Zupan in Zarja Platiše, 5. b

Vid Žlembergar, 4. b

Kaj je Mirna?

Mirna je lep kraj
kot pravi raj,
v katerem stoji Speča lepotica,
ki prava je zlatica.

Naša domovina je zelo mirna
kot reka Mirna.
Naš spomeniški most
trden kot kost,
ki je vsemu kos.

To podeželje nam izpolni vse želje.
Zato naša vas je velika za nas in za vas.

Tom Pavlič in Enej Rupnik, 5. b

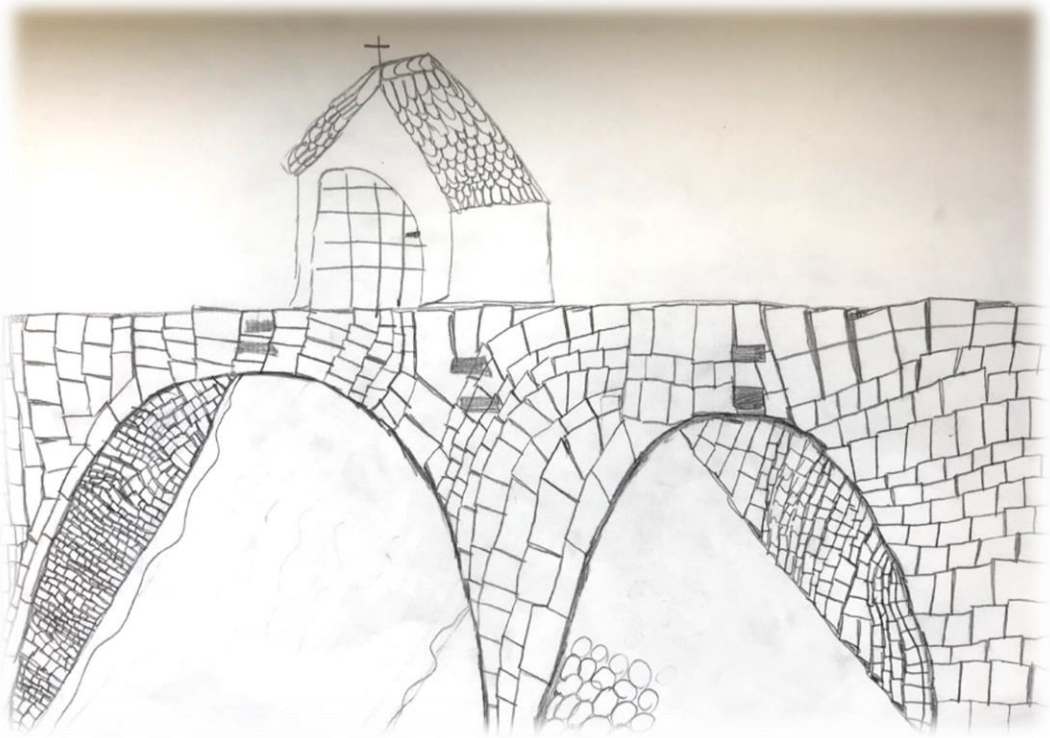

Astrid Knez, 4. b

Naša Mirna

Mirna, Mirna, Mirrn'ca,
lepa si kot rožica.

Tako lepo si ohranjena,
prav nič zanemarjena.

Reka Mirna lepa je,
kakor sonček sveti se.

Imamo šolo, ki velika je
in v njej naučimo se prav vse.

Speča lepotica na hribu stoji,
nanjo smo ponosni vsi Mirnčani.

Na hribu spomenik stoji,
ko ga vidimo, se spomnimo na stare dni.

Mirnčani ponosni smo na naš domači kraj,
v njem radi živimo in se zraven veselimo.

Živa Janežič in Ela Pirc, 5. b

»MIRNA,

MOJ DOMAČI KRAJ,

TE LJUBIM SRČNO.«

Tudi največji imajo radi Mirno

Jaenette Hostnik Petrič, 8. a

Pesmi Katarine Tomšič, Mirna, in Neže Krištof, Moja Mirna, sta bili nagrajeni na literarnem natečaju Moja Mirna.

Mirna

Naša Mirna ni prav velika
in ni okrogla kakor pika.
Imamo res kar nekaj vasi,
ampak se med seboj poznamo vsi.

Imamo hribe, dolino,
prijaznost, milino.
Imamo reke in polja,
nas obliva dobra volja.

Imamo vse, kar si želimo,
imamo radi se in mirno živimo.
Imamo občanke in občane
ter ponosne Mirnčane.

Zato naj Mirna še živi,
saj jo radi imamo vsi.
Naj dočaka še 500 let,
naj ji vlada ta, ki zna zanjo poskrbet'.

Katarina Tomšič, 6. a

Moja Mirna

Mirna je kraj,
obdan z griči.
Mirna je kraj,
kjer žvrgolijo ptiči.

Zviška opazuje jo grad
in spomenik z druge strani jo gleda.
Pozimi, poleti, jeseni, spomladi,
kako zeleni in ljubko izgleda.

Skoznjo teče reka Mirna,
prodna kakor sam kristal.
Na poti svoji mirno gleda,
kako je lep njen dom in stan.

Poletje je kot pravljica,
listi šelestijo, šepetajo, šumijo.

Končno tu je zima,
čas, ki zvabi skupaj nas.
Mirni pa pusti darila,
sneg in led in mraz.

Neža Krištof, 9. a

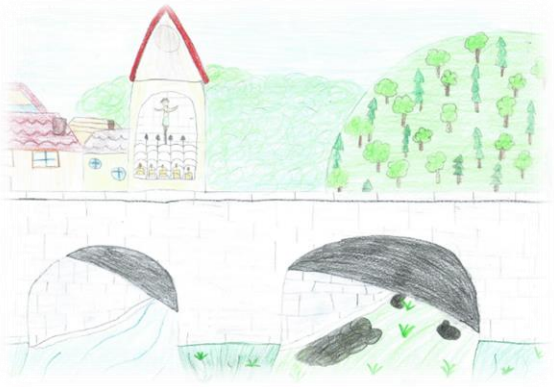

Lara Bizjak, 4. a

Mirna

Mirna je kraj,
zares pravi raj,
ta dežela je lepa,
brez konca in repa.

Mi smo na Mirni,
tu imamo dve štirni,
tu je še reka,
kjer sonce pripeka.

Do občine cesta
se vije iz mesta,
na vrhu je grad,
zadaj prepad.

Tak kamnit most
ni prav pogost,
po TRIM stezi peš
lahko zmeraj greš.

Sveti Janez Krstnik
je naš svetnik,
pomaga krčmarjem,
sodarjem, krznarjem.

Julija Marn, 6. a

Tajda Jamnik, 4. a

Moja Mirna

Moja Mirna,
Mirna moja,
Mirna reka teče skozi te.

Moja Mirna,
Mirna moja,
polna dobrih si ljudi.

Moja Mirna,
Mirna moja,
prekrasna si ti.

Moja Mirna,
Mirna moja,
moja za vse dni.

Klara Končina, 6. a

Matjaž Strah, 4. b

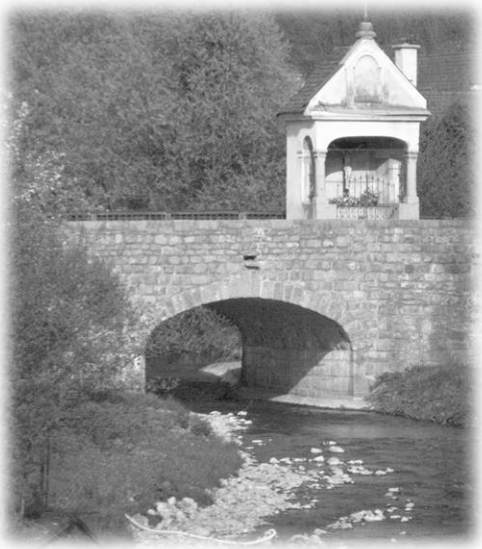

Mirna

Mirna letos slavi deset let.
To je veliko, a manj kot naš svet.

Mirna ima veliko prebivalcev,
ki imajo radi svoj kraj,
zanje je pravi raj.

Mirna je dokaz naravne lepote kraja,
Mirna rojstni dan praznuje maja.

Leja Ajdišek, 6. b

Mirna

Mirna je kraj, obenem je tudi raj,
poln zelenja in narave
ter mehke mokre trave.
Vode mrzle, a prelepe.
Sonce sije nad oblake.
Grad in zgodba Trnuljčice,
v gozdu pa palčkov in Sneguljčice.

Igrala, igrišča in vrtiljaki,
vsi mirnski otroci smo enaki.
Ker nas Mirna osrečuje,
se prebivalstvo povečuje.
Ko kaj narobe gre,
kakor moremo, si pomagamo
in za 1. maj kresa ne pozabimo.

Mirna, ti si prekrasen kraj,
si v bistvu pravi raj,
zato te ima rado toliko ljudi prav zdaj.

Maša Brcar, 6. b

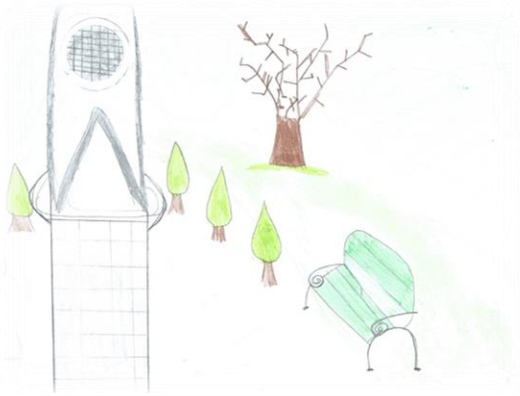

Mija Anžiček, 4. b

Mirna

Prelepa je naša Mirnska dolina,
ob jutrih v njej sonce svetlo se svita.

Čez našo dolino teče reka mogočna
in se ob svetle sive kamne spotika.

Čudoviti gozdovi so čisti kot slika,
vanje iti vsakega mika.

Naša stara Speča lepotica
je kot sonce v daljavi, ki poje mu ptica.

Mirne stezice, ki vodijo v daljavo,
dajejo razgled na prelepo planjavo.

Anamari Petje, 6. a

Mirnska lepotica

Na vrhu hriba grad stoji,
v lepoti svoji se blešči.
Že mnoga leta tam je stal,
zato pa tudi je zaspal.

Ime dobil je Speča lepotica,
to Mirne mirna je kraljica.
Tam na griču bo še dolgo stala
in ljudem veselje dajala.

Maruša Jerič, 6. a

Mirna

Mirna,
že deseto leto se ti odšteva.
Mirna,
modra si kot reka,
ki teče skozi te
in jasna kot svetlo nebo nad tabo.

Mirna,
vsak dan si dom na tisoče ljudem.
Mirna,
vsak dan učiš mlade,
zaposluješ stare
in skrbiš za male.

Mirna,
na tvoji zemlji so hiše,
na tvoji zemlji so njive.
Mirna, ti imaš grad,
a nimaš vrat.

Mirna,
popolno majhno mesto si,
a mlada občina.
Kot dete si, ki se šele rodi.
Mirna, ostani tako lepa ti.

Matic Mikuž, 6. b

Mirna

Mali kraj, kjer mi živimo,
se gostimo, veselimo.
A le ena je ta prava,
na ljubi Mirni je zabava.

Reka teče,
se ji reče kakor kraju, kjer domuje,
z vodo nas vse obdaruje,
nas pred žejo obvaruje.

Na mirnem hribu tam stoji
velik grad, ki obnori.
Z njega vidi se lepota,
hiše, bloki in toplota,
ki prijateljstvo jo daje
in skrbi,
da brez izdaje
mi živimo v ljubem kraju,
našem mirnem slovenskem raju.

Žana Dim, 6. b

Rebeka Kozolc, 4. a

Zakaj je Mirna Mirna

Dva ptička se pogovarjata med sabo.
Prvi vpraša drugega: »Zakaj, misliš, se temu naselju reče Mirna?«
»Ne vem,« mu odgovori drugi.
»Jaz pa vem! Poslušaj! Kaj slišiš?«
»Naju, reko in otroke, kako se igrajo na igrišču,« mu odgovori drugi.
»Vidiš, saj si sam našel odgovor. Ker je tu tako zelo prijetno vzdušje in sva tukaj našla svoj mir, se Mirna imenuje Mirna,« reče prvi drugemu.
»Tako je! Mirna mora ostati mirna,« mu veselo pritrdi drugi.

Ajda Krštinc, 7. a

Mojmir na Mirni

Nekoč, pred davnimi časi, je letal zvedav ptič po imenu Mojmir. Bil je čisto navaden ptič, le nekega dne si je med letom zlomil desno krilce.
Padel je na prav zanimiv kraj. Kraj po imenu Mirna. Bil je očaran nad tem, kar je videl, saj je našel kraj, ki je bil prav lep.

Taj Sporer, 4. a

Opazil je lekarno, kamor hodijo ljudje, kadar potrebujejo zdravila. Zagledal je pošto. In ljudi, ki so pred pošto strmeli v svoje telefone. »Zakaj neki ljudje strmijo v telefone in si pišejo med seboj, če pa imajo pred nosom pošto?« se je spraševal.
Postal je lačen in našel gostilno, picerijo, pekarno. Zelo težko se je odločil, kam bi vstopil.
Ob velikem križišču je našel šolo in vrtec. »Zakaj pa ne bi šel v šolo, bi se še kaj naučil?« si je zamrmral in kar vstopil.
Geografija ga je vedno zanimala, zato je poiskal pravo učilnico in vprašal učiteljico, ali teče skozi ta kraj kakšna reka. Odgovorila mu je, da ne samo, da teče, celo imenuje se enako kakor kraj Mirna.
Takoj po pouku je Mojmir stekel na breg reke Mirne. Kar skočil je vanjo in si zmočil krilca. Prav čudežno so se pozdravila. Spet je lahko letel.

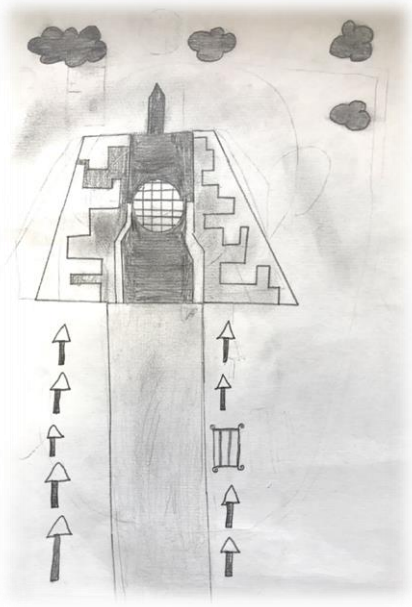

Pika Škrlj, 4. b

Pripravil si je vse za na pot. Mislil je že odleteti, a je srečal župana. Ta je Mojmirja vprašal, ali mu je Mirna všeč. Ptič mu je povedal, da mu ni le všeč, ampak ga je celo ozdravila, da lahko spet leti. Dokončno se je odločil. Ostal bo v tem čudovitem kraju.

Sedaj ga lahko otroci in starši slišite prelepo peti v gozdu. V svojem novem domu močno uživa.

Iza Koščak, 6. b

Listek Slavko

Nekega spomladanskega dne je v kraju po imenu Mirna nastal list Slavko. Ko je prvič odprl oči, je zagledal vse to zelenje okrog sebe in se močno razveselil.

Sčasoma mu je postalo dolgčas, saj se ni mogel premikati tako kot otroci, ki so se igrali pri drevesu, na katerem je rasel Slavko.

Nekega dne se mu je podrl svet. Sesulo se mu je življenje. Ponoči, ko je bilo vse tiho, je v daljavi zaslišal pok. Kmalu zatem je zaslišal kričanje in zavijanje policijskih siren. Nato se nekaj časa ni slišalo ničesar. Iz grmovja je nenadoma pridrvel zamaskiran moški. Pod Slavkovo drevo je skril obleke in odšel. Slavko je zaspal.

Manca Koprivc, 4. a

Naslednje jutro se je zaradi močnega hrupa prebudil.

Okoli drevesa so se smukali sumljivi moški in ga imeli namen podreti. Slavko se je na vse pretege skušal odtrgati z drevesne veje, a mu ni uspelo. Razmišljal je, kako je lahko Mirna zapletena.

Naenkrat se je zgodil čudež. Slavko je začutil moč in se odtrgal z veje ter padel na tla. Tam je čakal in čakal.

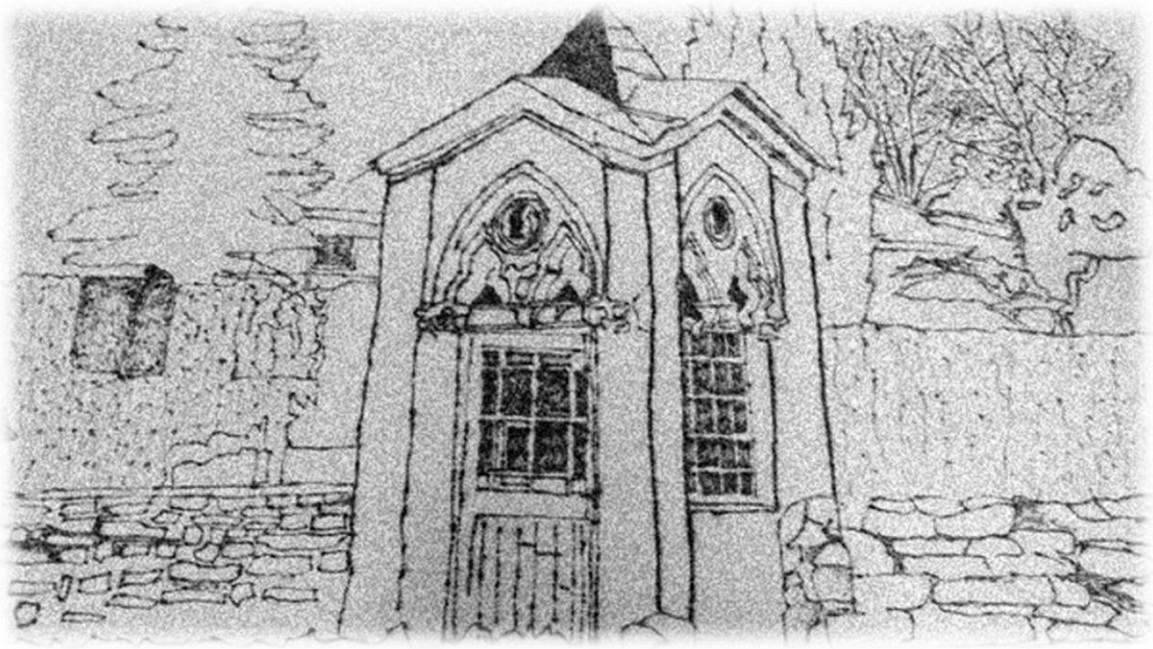

Dočakal je dečka, ki ga je pobral. Sprva mu je bil hvaležen, nato pa presenečen nad dečkovo zlobo. Fant je začel Slavka trgati na drobne koščke. Na koncu ga je odvrgel v zrak.

Slavko je v lističih letel po zraku, dokler ga ni odneslo v reko. Plaval in plaval je po njenem toku navzdol. Bil je že čisto izmučen. Reka ga je mirno nesla.

Po dnevu drsenja po reki Mirna si je le malo opomogel. Opazoval je, kako so se otroci igrali ob reki, videl različne živali. Imel se je lepo. Najbolj všeč mu je bil mlin na vodi. A ponoči ga je zeblo in skrbelo ga je za vse njegove lističe. Odločil se je, da jih bo poiskal.

Nagovoril ga je veter: »Če želiš, te lahko ponesem skozi širno nebo.« Slavko si je iz zraka ogledal okolico Mirne in si mislil, kako lep je njegov dom. Nenadoma pa ga je veter nehal nositi. Listek je padal in padal. Zagledal je svetlobo. »Saj to je sonce, nekaj dobrega se mi bo zgodilo,« si je mislil. Prepustil se je padanju. In res, zgodilo se mu je nekaj dobrega. Pristal je v štorkljinem gnezdu. Tam je bilo prijetno toplo. Ptica ga je najprej le začudeno gledala, nato pa vprašala: »Kaj pa ti počneš tukaj?« Slavko ji je povedal vse o mirnem življenju na drevesu, svojem padanju, letenju, plavanju in manjkajočih koščkih. Štorklja se je odločila, da mu bo pomagala pri iskanju listkov. Odletela je.

Slavko je ostal v toplem gnezdu ,v dobri družbi treh štorkljinih mladičkov. Skupaj so se imeli lepo in se pogovarjali o tem in onem. Čez tri dni so opazili vračajočo se štorkljo. Nekaj je nesla v svojem kljunu. Ko je prišla bližje, je Slavko opazil, da nosi njegove izginule listke. Zlepili so se skupaj in Slavko se je štorklji iz srca zahvalil. Postal je spet cel.
Od tega dne dalje je s pomočjo vetra jadral naokrog in spoznaval nove kraje, a najlepše mu je bilo na Mirni.

Filip Trdina, 6. b

Pripovedka o mirnskem mostu

Pred davnimi časi, okoli leta 1730, se je v mogočnem gradu na Mirni rodila prelepa grofična. Grofična je bila razigrana in prijazna. Pri sedemnajstih letih se je zaljubila v Ulrika Turjaškega, ki je izhajal iz ene najvplivnejših ter najbogatejših plemiških rodbin v avstrijskem cesarstvu. In čez tri leta sta se poročila.

Na poroko sta povabila cesarico Marijo Terezijo, ki se je zato odpravila na dolgo pot do Mirne. Odpotovala je z najlepšo in največjo kočijo, kar jih je imela. Za darilo je imela zaboj, poln

cekinov. Ko se je peljala skozi lepe slovenske dežele, je ugotovila, da prebivalci nimajo veliko, ampak so s tem, kar imajo, zadovoljni.

Ob prihodu na Mirno so se ji vsi klanjali. Bili so navdušeni, da jih je obiskalo njeno veličanstvo, sama cesarica Marija Terezija.

Naletela pa je na velik problem. Ko je njena težka kočija, v katero se bili vpreženi iskri in plemeniti lipicanci, zapeljala čez most, se je le-ta udrl. Njeno spremstvo je v hipu prispelo do nje in ji pomagalo iz kočije.

Most se je udrl zaradi gnilih, strohnelih desk. Ko je to videla Marija Terezija, je ugotovila, da bo veliko bolj praktično darilo za mladoporočenca in Mirnčane, da jim zgradi nov, kamnit most. Cel zaboj cekinov je porabila za najboljši material za njegovo gradnjo, gradili so ga najboljši mojstri avstrijskega cesarstva. Dokončan most je bil najlepši in najtrdnejši, kar jih je poznalo cesarstvo, ter v veselje in ponos Mirnčanom in mladoporočencema.

Ta veličastni most še dandanes krasi Mirno.

Tim Anzelj, 7. b

Potep po Mirni

Na nedeljsko jutro me prebudi sonce, ki kuka v mojo sobo. Odprem okno in v sobo prileti metulj. Začne letati po sobi in mi kazati pot do gozda. Tečem po gozdu in kar naenkrat pridem do vasi Migolica. Tečem naprej in se po nesreči spotaknem ob veliko vejo.

Padem v reko in ugotovim, da sem raca. Po reki plavam naprej in pridem do mirnskega ribnika.

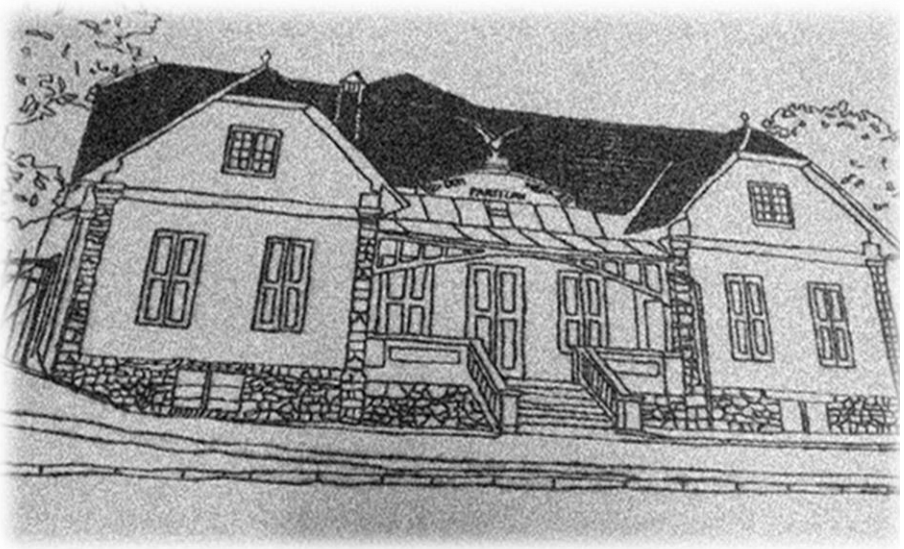

Obrnem se in zagledam velik mirnski grad, ampak reka teče tako hitro, da si ga ne morem dobro ogledati. Tok reke me nosi naprej. Zagledam otroke, ki se spuščajo po toboganu, gugajo

na gugalnicah in igrajo skrivalnice. V baru ob ribniku pa sedijo njihovi starši, uživajo v lepem dnevu in pijejo limonado. Plavam naprej in naprej in naprej. Reka me ponese do velike mirnske šole. Ogledujem si jo in kar naenkrat se zaletim v velik kamen, ki me vrže na breg.

Odprem oči in namesto račjih nog zagledam tačke. Nisem več raca, ampak sem pes! Začnem teči okoli šole in prevoham vse kotičke. Škoda, da ne morem tudi noter. Potem se odpravim na šolsko igrišče in vidim zasople tekače, ki tečejo na šeststo metrov. Lahkih nog se jim pridružim. Zagledam nogometaše, tam so tudi košarkarji in odbojkarji. Po ozki, zaviti cestici se vozijo in skačejo razposajeni otroci s skiroji in kolesi. Zapustim zame prepočasne tekače, tečem naprej in na tribunah zagledam starše, ki navijajo za svoje otroke, ki igrajo nogomet. Pridružim se jim in z glasnim lajanjem navijam skupaj z njimi. Čez nekaj časa mi postane dolgčas, zato se grem še malo sprehodit po tlakovani potki, ki me pripelje do kamnitega mostu, pod katerim teče reka Mirna. Zaslišim glasno zvonjenje. Sledim pesmi zvonov in pridem do cerkve. Uspe mi priti noter, ampak me na žalost takoj naženejo ven. Hitro bežim čez cesto in kmalu pridem do gostilne Na obali, Mercatorja in tovarn. Tukaj je toliko prometa, da me skoraj zbije avto. Tečem naprej čez Zapuže in do Zabrdja. Tam so tako lepi travniki, da ležem in zaspim. Zbudi me čivkanje ptičev.

Ugotovim, da imam peruti in da sem ptica. Zato začnem leteti. Poletim do mirnskega gradu in najdem pot, ki vodi na Gorenjsko goro in v Gorenjo vas. V dolini pod mano, ob Vejarju, se na trim stezi gnetejo sprehajalci, tekači in kolesarji, saj je lep sončen dan. Zelo sem žejna, zato me krila ponesejo k reki Mirni. Željno pijem, a ker sem nerodna, padem v vodo in …

Namesto peruti imam plavuti. Postala sem riba! Lahko diham pod vodo in pogovarjam z ribami: krapi, rdečerepkami, rdečeokami …

Od nekje daleč pa zaslišim vpitje: »Tija, zajtrk! Zajtrk je na mizi!«

Tija Povše, 8. b

Zmaj in Speča lepotica

Nekega jutra, sonce je šele vstajalo izza svete Helene, sem se odpravila teč proti Gorenjski gori. Pot me je peljala mimo mirnskega gradu, kjer sem na klopci pod mogočnim drevesom zagledala sivolasega starčka s prijaznimi, modrimi očmi. Zasopla od teka sem sedla poleg njega v hladno senco in radovedno prisluhnila njegovi zgodbi.

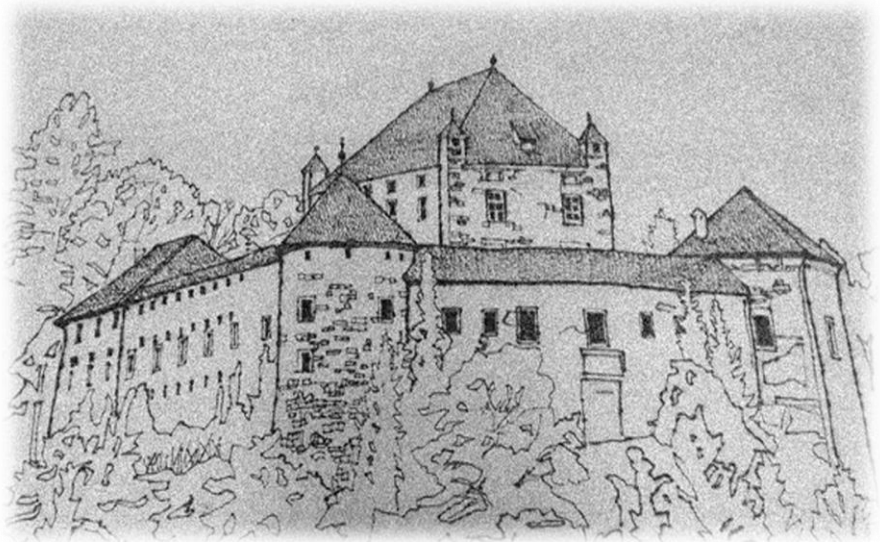

»Že zelo dolgo je tega, ko sem bil jaz majhen. Živel sem v kajži, majhni preprosti hiši, čisto blizu gradu. Rad sem tekal po poljih in se skrival v koruzi. Skoraj vsak dan sem jih zato pošteno dobil po ušesih.

Neke noči me je zbudilo močno bobnenje. Mislil sem, da so grad napadli in so stražarji začeli streljati. Odhitel sem iz hišice in nad sabo zagledal velikega zmaja, ki je letel proti gradu. Mislil sem, da sanjam, zato sem se udaril po licih. Odprl sem oči, a zmaj je še vedno v soju lune letel proti gradu. Stekel sem za njim, da bi opozoril stražarje. Bil sem prepočasen, in ko sem bil ob vznožju hriba, na katerem stoji grad, se je že zaslišalo kričanje in oglašanje pušk. Malo sem se prestrašil, a sem še hitreje stekel po hribu navzgor. Skril sem se v grmovje in opazoval dogajanje. Zmaj je bruhal ogenj, stražarji so se upirali zaman. Ko je pokončal vse do zadnjega, je poletel v grad.

Zlezel sem iz grmovja in se odpravil do grajskih vrat. Odprl sem jih in vstopil na mogočno dvorišče. Na sredini je stal vodnjak. Na stotine stopnic je vodilo v grajske sobane. Lepota gradu me je tako prevzela, da mi je zastal dih. Z grajskega hodnika se je zaslišalo rožljanje in žvenketanje kovine. Počasi, tiho kot miška, sem se premikal v smeri hrupa. Ko sem prišel do vogala, sem se nagnil in pogledal. Videl sem oranžno-rdečega zmaja, ki se je spotikal ob v grajskem hodniku spravljene viteške oklepe, arkebuze in helebarde ter skušal priti v grajsko ječo. Tam so se skrivali plemič, njegova žena in sin. Zmaju je uspelo prodreti v grajsko ječo, in kot bi mignil, so bili vsi trije mrtvi.

Hitro sem stekel iz gradu in se skril v visoko travo. Zmaj, ki sem ga sam pri sebi poimenoval Ogenj, se je v vsej svoji veličini dvignil nad grad. Začel je bruhati goreče skale in se zaletaval v kamnite zidove gradu. Kmalu so od njega ostale le še ruševine. Zmaj je hitro kakor blisk

odletel čez hrib in moje oko ga ni več videlo. Ljudje so grad v spomin na njegovo mogočnost in lepoto poimenovali Speča lepotica.
Danes, ko v senci starodavnega drevesa občudujem lepotico, ki sem jo prebudil iz sna, mi veselo igra srce.«

Lana Livk, 7. b

Speča lepotica

Mirnski grad na griču stoji
in s svojo podobo navdušuje ljudi.
Kakor iz pravljice danes se zdi,
a doživel je zelo težke dni.

Druga svetovna vojna vzela je grad,
ognjeni zublji usodni bili so takrat.
Z griča v dolino je zrl le kup ruševin,
hrabro kot vitez se z njim je spopadel
Marko Marin.

Začel je obnavljati grad,
čeprav nihče ni verjel takrat,
da v novi kamniti obleki bo zasijal,
kot bi bil zlat.

Speča lepotica
zdaj v vsej svoji lepoti spi
in čaka,
da jo nekdo spet prebudi.

Eva Janežič, 7. a

Podobe Mirne

(tanka)

Moja zibelka,
učilnica življenja.
Tukaj sem srečna.
Kamniti most čez reko
in grad na vrhu griča.

(haiku)

Od nekdaj sem tu.
Mirna, moj domači kraj,
te ljubim srčno.

(luna)

Kako je lepo …
Reka je
Mirna in bistra.

Nina Štih, 7. b

(tanka)

Mirna vsa žari,
pod gričem cerkev sanja
v večernem soncu.
Kamniti most čez reko
ponosno kaže svetu.

Pija Štih, 7. b

Prvo, kar vidiš,
je cerkev na hribu,
prvo, kar slišiš,
je zvon, ki doni.
Popelje te pot čez most kamniti,
čez vas to prelepo pa reka beži.

Staš Meglič, 8. b

Iva Nose, 4. a

Deževni maj v Zapužah

Listje na drevesih
se z vetrom pogovarja.
V dežju mavrico čakaš.
Bo, ne bo prišla?
Čakaš, čakaš …
In ko končno pride,
greš iskat, od kod prihaja, od kod izvira
njena mavrična obleka.

Dženajla Dukić, 7. b

Mirnski most, trden kakor skala, kost

V 18. stoletju jaz sem nastal,
Habsburške monarhije to bil je čas.
O stoletjih zgodovine lahko poučim vas,
saj kulturna znamenitost sem postal.

Najprej samo ljudje,
voli in konji, vozovi, kočije
so teptali moje kamnito srce.
Bilo je težko,
a izziv šele začenjal se je.

Maks Pate, 4. a

Vojne, in to kar tri,
z bataljoni vojakov, tanki
in vsemi težkimi stvarmi
so zaznamovale moje dni.
Kljub temu sem trdno stal,
a luknje v meni velike bile so
kot v siru, ki je v Švici nastal.

Stari opli in novi fordi,
vlačilci in tovornjaki,
vse se prek mene dandanes vali.
Komaj čakam, da mirno bo tu,
saj sem že star in sit vseh teh stvari.

A še vedno sem jaz, starodavni most,
trden kot skala ali pa kost.

Max Pavlič, 7. a

Moja Mirna nekoč in danes

Mirna nekoč bila je kot naslikana narava,
danes pa so le še pisana igrala.
Nekoč bila je kakor stara znamenita slika,
danes pa tako velika je razlika.

Imela grad je poln vojakov,
zdaj ima pa polno prometnih znakov.

Nekoč znana kot prazen kraj
danes veličastni mestni je raj,
kjer roji kopica mladih,
jutri večje bo število starih.
Nekoč znana je bila po parih ljudeh,
danes poznana je po manj uporabnih stvareh.

Od nekdaj teče Mirna, prekrasna reka žuboreča,
nad njo gradič se dviga, Lepotica speča.
Krasotica, ta mogočni prelepi grad,
vseskozi ostaja zaspan kulturni pečat.

Nina Koprivc, 8. a

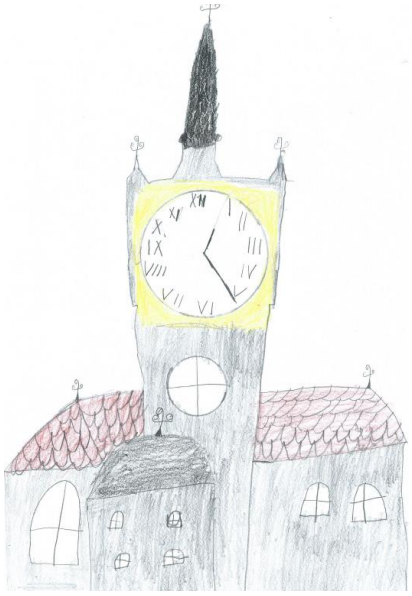

Urban Železnik, 4. a

Mirna o Mirni

Ko gledam te zelene griče,
Mirna me že od daleč kliče.
Bistra reka, o tem ni dvoma,
ko mi teče mimo doma.

Mirna je srečna reka,
ko se čez ta prelepi kraj steka.
Saj lepi reki
lep kraj pritiče.

Lepo se ji zdi.
da se vsaka štiri leta cesta gradi.
In grad, ta speča lepotica!

Ko se pod starim mostom zvija
prav lepo se ji godi,
ko skozi Mirno mirna hiti.

Jaka Hazdovac, 9. a

Nina Koprivc, 8. a

Speča lepotica

Bila sem stara sedem let, ko smo se preselili v miren kraj po imenu Mirna. Blizu šole, ki sem jo obiskovala, je stal že na pol porušen zaraščen grad. Vedno sem si želela obiskati ta neraziskani grad. O njem pripoveduje tudi legenda, ki pravi, da vsak, ki vstopi vanj, živi večno, ampak samo v njem. Zato še nihče nikoli ni vstopil.

Bližal se je moj šestnajsti rojstni dan. Uresničila se mi je želja, da bi obiskala ruševine. Z dvema prijateljicama sem se zvečer odpravila na raziskovanje. Vse je malo grabila panika, ampak nobena tega ni želela priznati. Stale smo pred mogočnimi vrati in zlahka vstopile. Nekaj časa smo se sprehajale po gradu. Opazile smo samo nekaj starih kipov in slik.

Na sredini dvorišča je stal visok stolp. Vstopile smo skozi škripajoča stara vrata. Tam so bile zavite stopnice. Hodile smo počasi. Zadnje tri stopnice sem hodila spredaj. Ko sem hotela stopiti na zadnjo stopnico, sem se prijateljicama zahvalila za to lepo doživetje. Nekaj časa sta se smejali, nato utihnili in postali prestrašeni. Ozrla sem se nazaj in se zelo ustrašila. Zagledala sem grozljivo prosojno deklico. Vse smo zakričale in zbežale po stopnicah navzdol, proti

izhodu. Ven nismo mogle. Za nami se je spustila grozljiva prosojna podoba. Znova smo zakričale. Deklica je zašepetala: »Nikar se ne bojte, nič vam ne morem, še dotakniti se vas ne morem.« Obnašala se je zelo vljudno. Ko smo se umirile, se je predstavila: »Ime mi je Speča lepotica.« »Grad so poimenovali po tebi,« sem se spomnila. Povedala nam je, da izhoda iz gradu ni, kakor je pravila že legenda. Govorila sem si, da mora obstajati rešitev. Zagotovo mora obstajati nekaj, česar ona nima, me pa imamo. Me smo bile tri, ona je bila sama. Prijateljicama sem podala roke in ponovno smo skušale izstopiti. Uspelo nam je! Rešilo nas je naše prijateljstvo. Skozi vrata smo lahko slišale le še srhljive krike Speče lepotice, a videle je nismo več. Do jutra smo prispele domov.

O naši srhljivi izkušnji smo želele povedati prijateljem, a smo vedele, da nam ne bi verjeli. Vrnile se nismo nikoli, saj se nikoli ne ve, kaj za nas naklepa Speča lepotica.

Anja Krštinc, 8. a

Mirna

Začetek te zgodbe sega v nek davni pomladni dan v neko vas ob neki reki, kjer je živela prečudovita deklica brez imena. Kot vsak dan je hodila ob reki, ki je bila enake barve kot njene oči ter osamljena razmišljala, kako ji je ta reka podobna, saj tudi ona ni imela imena.

Deklica se je sprehajala in nenadoma zagledala mladeniča, ki se je plazil iz reke. Hitro je stekla proti njemu in ga vzela v naročje. Solze so začele teči po njenih licih, ko ga je rotila, naj se prebudi. Mladenič je dvignil roko na njeno lice. Deklica se je nasmehnila in ga tesno objela. Povabilo ga je, naj si odpočije v njeni koči. Mladenič je privolil. Počasi sta se sprehodila do njene male koče in vstopila. Dekle je mladeniču pripravilo odejo, s katero se je ogrnil. Zahvalil se ji je in jo vprašal po imenu. Dekle mu je z žalostnim obrazom odgovorilo, da še nima imena. Bil je zelo presenečen. Vprašal jo je, ali v tej koči živi sama. Dekle je odgovorilo, da že dolgo sem ni bilo nikogar. Njena starša sta umrla, ko je bila še majhna deklica, ostali ljudje pa živijo na drugi strani reke brez imena. Menijo, da je deklica hudobna, zato so jo pregnali na to stran reke V vas odide le po nakupih. Mladenič je opazil dekličin žalostni obraz in ji ponudil, da lahko, če želi, on ostane pri njej. Ko bo presodil njen značaj, pa ji lahko da ime. Deklica se je takoj nasmehnila ter privolila. Zanimalo jo je le, kako je sploh pristal v reki, zato ga je to tudi vprašala. Odgovoril ji je, da prihaja iz zelo bogate družine. Ko mu je njegov oče izbral nevesto, ni hotel ostati, zato je pobegnil. Dekle ga je objelo in ga pomirilo, da bo vse še dobro.

Tako je minilo nekaj mesecev in mladenič ter dekle sta se imela lepo. Skupaj sta videla vroče sonce, nato odpadle jesenske liste in zimski sneg ter končno zopet pomlad. Zabavala sta se z namakanjem nog v brezimenski reki poleti, saj dekle ni znalo plavati. Skakala sta v kupe listov jeseni, drsala po reki pozimi in nabirala rožice spomladi.

Anja Mirtić, 8. a

Nekega dne sta tako sedela ob reki in trgala rože. Mladenič je dekletu rekel, naj pogleda proti reki in ji v tem trenutku na glavo posadil venček iz rožic, ki ga je pripravil malo prej. Dekle je postalo v obraz rdeče kot makov cvet. Ko se je malo umirilo, sta se poljubila. Skupaj sta bila srečna. Tudi ko sta šla v vas, ju ljudje niso več gledali s strahom in začudenjem.

In preden sta se zavedla, je napočila nova pomlad. Nista pa vedela, da je mladeničev oče umrl in ga zdaj iščejo domači stražarji. Preiskali so vse vasi, razen te, ki takrat ni imela imena. Končno so prišli tudi sem. V vasi so povprašali po fantu, a jim sprva nihče ni ničesar povedal. Nato so naleteli na vaško opravljivko, ki jim je povedala vse, kar so želeli.

Dekle je mirno pripravljalo kosilo in mladenič jo je opazoval, ko sta zaslišala trkanje na vrata. To je bilo nenavadno, saj skoraj nista imela obiskovalcev. Dekle je odprlo vrata in zagledalo sedem moških, oblečenih v razkošna oblačila. Mladeniča je zanimalo, kaj se dogaja, zato je stopil k vratom. Preden je lahko odprl usta, so bile roke na njegovih ramenih. Dvignili so ga in

odnesli iz koče. Dekle je brez premisleka steklo za njimi in jih s solzami, ki so ji lile po licih, rotilo, naj ga izpustijo. Moški so jo opozorili, da se ji bo, če ne bo odnehala, hudo godilo, a ni mogla odnehati, saj je bil ta mladenič vse, kar je imela. Bil je edina oseba, ki bi ji lahko podarila ime. In tako sta jo dva močna moška začela vleči proti reki brez imena. Edini zvok, ki se ga je slišalo, je bilo glasno mladeničevo kričanje. Dekle je zavpilo proti njemu, ali ji je že izbral ime. Solze so ji tekle po rožnatih licih in nasmehnila se mu je. Mladenič je v joku zastokal, da ji je ime izbral že prvič, ko jo je zagledal. Poimenoval jo je Mirna, saj se mu je zdela tako mirna kot reka, ki ji ga je prinesla in iz katere ga je rešila. Dekle se mu je še zadnjič nasmehnilo, nato sta jo moška v premožnih oblačilih odvrgla v reko brez imena. Mladenič je zakričal tako glasno, da so ga slišali vaščani na drugi strani reke brez imena. Dekle pa je tonilo z nasmehom, dokler se ji pljuča končno niso napolnila z vodo in se je njeno telo dotaknilo dna.

Od takrat je minilo nekaj let in mladenič je dosegel vpliv, ki mu je končno omogočil, da je dosegel, kar si je želel že vse od tistega usodnega dne. Vasi in reki je končno dal ime. Napotil se je na kraj, kjer je doživel najlepše in najtemnejše trenutke svojega življenja. V kamen je izklesal besede, ki se glasijo: "*Zdaj nihče ne bo pozabil tvojega imena, moja Mirna, nihče ne bo pozabil reke Mirne, v kateri si izgubila svoj dih, nihče ne bo pozabil vasi, ki je končno spoznala tvoje dobro srce.*" S solzami v očeh je začutil rahel objem. Ni vedel, da je bilo to dekle po imenu Mirna, ki se mu je zahvaljevalo za svoje ime in se še zadnjič poslavljalo od njega.

Lana Alibegić, 8. a

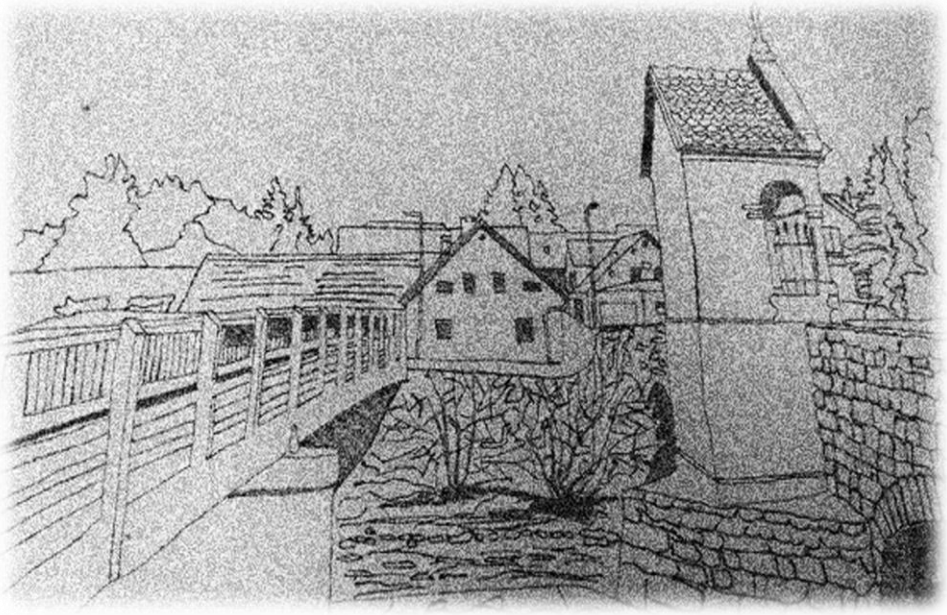

Moja Mirna

Mirna,
tu sem doma,
tu sem srečna,
tu sem vesela.

Vsak dan pišem
zgodbo novo
v objemu tvojem.
Tukaj rada sem,
se zabavam prav vsak dan.

Vem,
nikoli od tu odšla ne bom.
Tudi če bom,
se kmalu nazaj vrnila bom.

Mirna,
tu sem doma,
tu sem srečna, vesela
tu novega dne se veselim.

Kaj je lepšega, kot biti doma?
Kaj je lepšega, kot po naši Mirni sprehajati se?
Lahko povem vam,
prav nič.

Takšne sreče
našla ne bom nikjer drugje,
to vem.

Nastja Drčar, 9. a

Kako je nastala reka Mirna

Takrat, ko so še naše babice hodile v šolo, reke Mirne niso poznali. Mirna je bila še majhna vas z nekaj hišami, ribnikom in podrtim gradom.

Vaščani so bili revni in otroci so morali hoditi v šolo v večjo vas v bližini. Nihče ni poznal Mirne.

Kako pa je sploh nastala reka Mirna?

Prebivalci so vsak večer molili, naj jim bog podari čudo. Čudo, ki bo Mirno spremenilo v tisto, kar bo pomagalo njihovi vasi in njim. Tako so se na neko toplo noč, nekje sredi avgusta, blizu polnoči zbrali ob ribniku in molili za boljše dni.

Noč je bila huda. Deževalo je, kot bi se oblaki jezili na vaščane, in temno je bilo kot v najtemnejši jami. Bliskalo se je in podiralo drevesa. Napočilo je jutro in prebivalci Mirne so se odpravili ven, da bi videli, kakšno škodo je naredila nevihta. Vsi so bili začudeni, ko so videli, kaj se je zgodilo ponoči. Del Mirne je preplavila najlepša reka, kar so jih vaščani kdaj videli.

Tam, kjer so prej stala drevesa, je bila zdaj kristalna reka, lepota vasi. Njihove molitve so bile uslišane, bog jim je končno podaril čudo.

Sonce je bilo visoko na nebu in pihljal je rahel veter. Ljudje so veseli odšli na breg prečudovite reke in proslavljali njen nastanek. Poimenovali pa so jo kar po svojem kraju – Mirna.

In tako naše čudo še danes žubori skozi vas ter očara vsakega, ki nas obišče.

Brina Povše, 9. a

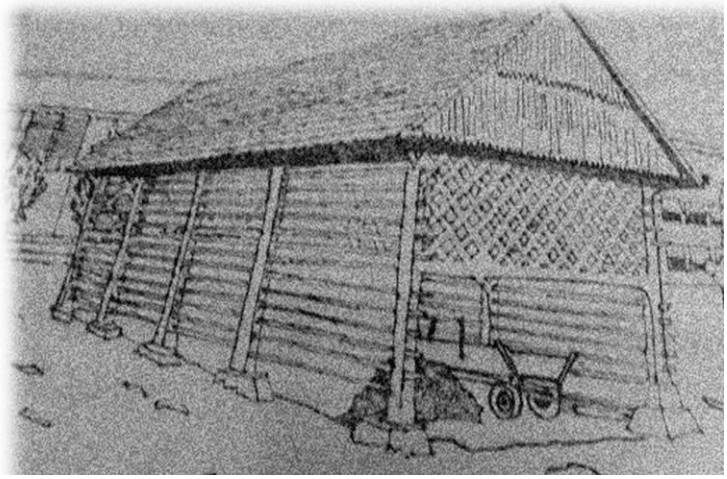

Reka Mirna in pogled v prihodnost

Mirna je prečudovit kraj, obdan z gozdovi in travniki. Ljudje tu radi živijo, vendar je v preteklosti kraju vladal okruten kralj. Živel je v gradu Speča lepotica na griču, s katerega se je videla celotna Mirna. Ljudem to seveda ni bilo všeč, saj jih je vedno nadzoroval, jim pobiral pridelke in težko prislužen denar. Ljudje so se kmalu začeli odseljevati. Okrutni kralj se je zavedel, da kmalu ne bo imel komu vladati. Na obrobje kraja je tako postavil vojaško stražo, ki je preprečevala prebeg ljudi v druge dežele po Sloveniji.

Nekega dne je bilo prebivalcem vsega dovolj. Odločili so se, da bodo obiskali reko Mirno, saj je ta imela posebno lastnost. Lahko je pokazala prihodnost. Tako jim je že nekajkrat pomagala uiti pred zloveščim kraljem. K reki so poslali predstavnika kmečke in meščanske skupnosti. A ko je prispel tja, je ni bilo več. Bila je le popolnoma izsušena struga. In tako je njihovo upanje za odrešitev pred kraljem izpuhtelo v zrak.

Predstavnik se je vrnil na vaški trg in ljudem povedal to žalostno novico. Takoj so se odločili, da bodo organizirali odpravo do izvira reke in ugotovili, kaj se je zgodilo z vso vodo.

Navsezgodaj zjutraj se je dvanajst pogumnih mož odpravilo k izviru reke Mirne. Hodili so, dokler niso imeli več moči in vode za nadaljevanje poti. Zato so se ustavili ob jezeru in napolnili svoje vrče z vodo. Vendar jih je kmalu zalotila straža. Začeli so jih spraševati, zakaj so tako

daleč od doma. Skoraj so razkrili namen te odprave, dokler se ni najmlajši domislil izgovora. Odgovoril jim je, da so jim ušli prašiči in jih sedaj iščejo, sicer kralj ne bo imel ničesar jesti. Vojaki so se ob tej misli ustrašili in jim pustili nadaljevati pot.

Ko so prispeli k izviru, so kmalu ugotovili, zakaj v strugi ni več vode. Kralj je namreč v reki že prej videl prihodnost. Zato se je odločil, da bo reko zajezil in s tem preprečil ljudem dostop do nje. Poleg jezu je kralj postavil svojo vojsko. Tako so se morali soočiti kar z dvema težavama. Kako se znebiti vojakov in kako podreti jez.

Hitro so se domislili načrta. Ko bo potekala menjava straže, bodo v vojaške zaloge z vodo natresli cvetni prah uspavalne rastline. Nato bodo podrli jez in reka bo spet stekla.

Tako se je res zgodilo. Vojaki so kmalu začeli padati v globok spanec. Takrat je dvanajst pogumnih mož hitro steklo do jezu in ga začelo potiskati. Na njihovo srečo jez ni bil najbolj trden, zato jim ga je uspelo hitro porušiti.

Voda je kmalu pritekla v dolino. Predstavnik kmečke in meščanske skupnosti je zagledal deročo reko in hitro stekel k njej, da bi pogledal v prihodnost. Reka mu je pokazala star skriven prehod v kraljevi grad. Ko so se popotniki vrnili, so prebivalci že čakali oboroženi in pripravljeni za napad na Spečo lepotico in s tem na izgon tiranskega kralja.

Sredi noči so se odpravili proti skrivnemu prehodu. Imeli so srečo, saj pred njim ni bilo straže. Domnevali so, da reka kralju zaradi njegovih sebičnih dejanj do soljudi z namenom ni pokazala vse prihodnosti. Urno so se odpravili v grad, premagali vojsko in izgnali svojega kralja.

Tako je reka pomagala prebivalcem Mirne, da so se osvobodili in ponovno zaživeli v miru.

Karla Jerič, 9. a

»Skrivnost« modre barve mirnskega grba

(domišljijska zgodba)*

Pisalo se je neko leto pred našim štetjem. V tistih časih so v točno teh krajih živeli posebni ljudje. Vsak dan so začeli s pozdravljanjem reke Mirne in boginje Mirne, ki je varovala celotno Mirnsko dolino, takrat imenovano Mirnarsko območje. Že od malega so bili naučeni, da morajo biti prijazni in spoštljivi do vseh. Živeli so v majhnih hišicah, narejenih iz lesa. V središču naselja je bil vodnjak, zraven njega pa prostor, kjer so prebivalci preživljali prosi čas.

Mirna je bila znana po svoji povezanosti, organiziranosti in prijaznosti. Kadar so Mirno obiskali prebivalci drugih območji, so bili vedno vsi presenečeni nad njo. Kar nekaj izmed njih se jih je potem odločilo, da se bodo priselili. Mirnjaki in Mirnjakinje (prvotni prebivalci Mirne) so jih vedno z veseljem sprejeli v svojo skupnost.

Prebivalci Mirne so bili preprosti ljudje, a so imeli zelo lepa modra oblačila, ki so simbolizirala barvo takrat prečudovito modre reke Mirne. Reka je bila tako čista, da se je videl vsak kamenček in vsaka školjka v njej. Znamenita modra oblačila niso bila enostavna za izdelavo, zato so jih lahko nosili le najbolj spoštljivi in prijazni prebivalci. Otroci so ponavadi imeli oblečena oblačila bele barve. Zaradi rekine kraljevsko modre barve so se ljudje vedno namakali v njej, oblečeni v oblačila kraljevsko modre barve, da se reka ne bi umazala oziroma spremenila svoje barve.

Vsem prebivalcem pa je ostal v spominu dan, na katerega se je zgodilo nekaj popolnoma nepričakovanega. Na Mirno se je priselila prebivalka bližnje vasi. Bila je vesela, da so jo Mirnjaki in Mirnjakinje tako toplo sprejeli. Njena največja želja je bila, da bi dobila to znano modro obleko. Imela je le eno težavo, svoj značaj. Pogoj za pridobitev modre obleke je bil, da si bil prijazen in spoštljiv do drugih. Ona je bila vse prej kot to. Na začetku se je lepo vedla, da bi dobila modro obleko. Ker pa ji prebivalci obleke niso dali takoj, se je začel kazati njen pravi značaj. Postala je zelo nesramna, se jim posmehovala, jih ustrahovala, jim celo kradla ... Kmalu po tem sta knez in kneginja naznanila, da obleke pod nobenim pogojem ne bo dobila. S tem so se strinjali tudi ostali prebivalci. Nad odločitvijo poglavarja in poglavarke ter ljudstva je bila zelo razočarana in jezna. Odločila se je, da se jim bo maščevala. Na Mirni je bila dovolj časa, da je vedela, da so bili vsi zelo navezani na barvo reke in na reko Mirno nasploh. Slišala je celo zgodbe, da če se v njej namakaš z oblačili katere druge barve, se bo reka spremenila in nikoli vrnila v svojo prvotno barvo.

Urno je skovala načrt, kako se jim bo maščevala. Prebivalci, ki še niso imeli svoje modre obleke, so imeli oblačila rjave barve. Tako je bila njena edina možnost, da reko poskusi obarvati

na rjavo. Neke noči se je tihoma splazila iz hišice, v kateri je živela, se odtihotapila do reke in skočila vanjo v svoji rjavi obleki. Na začetku se ni zgodilo nič, nato pa je prišel močan val, ki je bil rjavo obarvan. Ta je prišel z veliko silo, ki je potegnil za sabo vse, vključno z dekletom. Tisto noč so nekateri prebivalci slišali njene krike. Ko so se zjutraj zbrali, da bi pozdravili reko, so bili močno presenečeni. Reka ni bila več kraljevsko modre barve, temveč skoraj prozorne rjave, z le rahlim odtenkom modrozelene barve. Nihče ni vedel, kako se je to zgodilo oziroma, kdo je to naredil. Potem je neki deček ugotovil, da nesramne prebivalke ni več. Slutili so, da je to storila ona. Še isti dan so se odločili, da bodo sprejeli dogovor o tem, da prebivalci ne smejo škodovati niti ljudem niti naravi.

Od tistih dni se Mirnčani in Mirnčanke trudimo, da bi reka spet postala bolj modre barve.

In mirnski grb, ki so ga oblikovali mnogo let po teh dogodkih? Domneva se, da modra barva na njem izvira še iz tistih dni, ko so Mirnjaki in Mirnjakinje častili modro barvo reke in školjke v njej. Modra barva na grbu vedno znova opozarja in opominja Mirnčane ter Mirnčanke na poštenje, prijaznosti in spoštovanje ter čisto okolje.

Lana Rupnik, 9. a

*Vsi dogodki, osebe in domneve so izmišljeni.

Zgodba Žive Nose, Sreča iz slame, je bila nagrajena na literarnem natečaju Moja Mirna.

Sreča iz slame

Že dolgo let kroži med ljudmi tale zgodba. Tako dolgo, da se več ne ve, ali se je res zgodila. Ampak jaz vem, da se je. Naj vam povem, kako gre.

Gospodje Mirnski so imeli v dolini lep grad. Obdajalo ga je visoko obzidje, a vseeno so ljudje izvedeli marsikatero vest, za katero bi gospoda želela, da je ne bi.

Tako se je kmalu razvedelo, da je na daljši obisk prišel mladi kraljevi par. Pogosto se je sprehajal ob reki Mirni. Mladi mož je bil visok in postaven, kraljična pa prava lepotica, le njen obraz je bil bled in v njenih očeh ni bilo pravega veselja. Njene obleke so bile tako razkošne, da so jo občudovala vsa dekleta. A ona je nekaj na skrivaj zavidala njim.

V nedeljo se je kraljična sama odpravila na Mirno na semenj, da bi pregnala dolgčas. Upala je, da je ne bo nihče prepoznal. Občudovala je izdelke, ki so jih ponujali čevljarji, krojači, urarji ... Najdlje se je zadržala pri mladi branjevki, ki je ponujala izdelke iz slame. Malo prej je šla mimo drugih slamarjev, a tu jo je nekaj zaustavilo, da si je vsak izdelek podrobno ogledala. Videla je čudovite klobuke, copate, peharje, torbe, vaze; a v oči so ji najbolj padle preproste punčke.

»Dober dan, kraljična,« jo je ogovorila mlada branjevka.

Kraljična se je kar zdrznila iz svoje zasanjanosti »Ekm…psst, kako si me pa prepoznala?«

»Kako vas ne bi, saj o vaši lepoti govori vsa dolina.«

Kraljična je le žalostno zavzdihnila: »Koliko stane ta punčka in slame?«

»Oprostite, vaše visočanstvo, ampak kaj vam bo punčka iz slame? Vaši otroci imajo zagotovo čudovite igrače.«

Kraljična je najprej zardela, potem pa prebledela, da je njena polt postala siva kot grajski zid. Branjevka se je kar ustrašila za kraljično, če bi se ta slučajno onesvestila, bi okrivili njo. A kraljična ji je čisto tiho odgovorila: »S kraljem nimava otrok.« Mlada branjevka je takoj vedela, zakaj ima kraljična tako žalostne oči.

»Če oprostite moji predrznosti,« ji je rekla in nadaljevala: »Doma imam čisto posebno punčko iz slame, ki bo zagotovo prinesla veselje v vaš grad. Naslednji teden vam jo prinesem na semenj.«

»Kaj res?« je kraljična branjevki kar verjela, da bi ji lahko pomagala, saj je v njej videla dobro srce.

A njen veseli obraz je postal v trenutku spet žalosten: »Takrat bo prepozno. Jutri odhajam domov. Kje stanujete? Bom jaz poslala nekoga, da jo pride iskat.«

»Ne,« se je uprla branjevka, saj jo je bilo sram, da bi kdo videl, kako revno živi. A kraljična se ni pustila odgnati, saj je ji je zdelo, da je to njena zadnja priložnost, da bo končno v objemu držala svojega otročička. Bala se je, da jo bo kraljevič odslovil, če mu ne bo rodila potomca.

In tako ji je branjevka povedala za pot.

Zvečer pa k branjevki ni prišel sel, ampak kraljična, sama, ogrnjena v črn plašč. Branjevka jo je čakala na pragu svoje revne bajtice, za njenim krilom pa so se skrivali trije majhni otročiči. Kraljična je bila nad videnim presenečena, vendar ni rekla ničesar, samo vzela je punčko in odšla.

Branjevka je še zaklicala za njo: »Počakajte, vaša visokost, počakajte. Dobro me poslušajte. Punčko morate dati v spalnico v otroško posteljico in ji tri mesece vsak večer zapeti uspavanko. Kmalu boste dočakali svojo srečo.«

In res je tako storila.

A kaj ko mladi kralj ni imel razumevanja za nenavadno obnašanje svoje žene. Vsak dan ga je potrpljenje minevalo bolj in bolj. In ko je ravno minilo tri mesece, je vzel lutko iz posteljice ter jo zalučal skozi okno. Kraljična je v obupu stekla za njo in jo tudi našla. Punčki se ni zgodilo hudega, le ena ročica ji je odpadla. Kraljična ji jo je skrbno prišila nazaj. Nikomur ni povedala, da je punčko našla in skrbno jo je spravila, da je nihče ne bi našel.

Od tega dne ni minilo niti šest mesecev, ko je kraljična rodila zdravo deklico. Dala ji je ime Neudeck, Mirna. Bila je popolna, le na roki je imela brazgotino.

»Kako je mogoče, da se otrok rodi z brazgotino?« se je spraševal kraljevič. Takrat mu je kraljična pokazala slamnato punčko z zašito roko.

Kraljevič ni rekel ničesar, le močno je objel svojo ženo.

Vsako leto je mlada družina obiskala Mirno in nikoli niso pozabili obiskati uboge branjevke. Njej in njenim otrokom so vedno prinesli priboljške, da so lažje shajali.

Slamnato punčko pa je kraljična podarila gospodični z žalostnim nasmehom.

Živa Nose, 9. a

MOJA MIRNA

Literarni zbornik Osnovne šole Mirna
ob 10. obletnici ustanovitve Občine Mirna

Izdala:
Osnovna šola Mirna

Zanjo:
Ravnateljica Anica Marinčič

Zbrala in uredila:
Maja Marinč

Sodelujoči v projektu:
učenci Osnovne šole Mirna

Mentorice: Polonca Gole, Barbara Jazbinšek, Mihaela Silvester, Erika Cugelj, Vesna Logar, Manca Lipoglavšek, Katja Florjančič, Vesna Kos, Maja Marinč, Melita Lekše

Oblikovanje:
Maja Marinč, Vesna Logar

Jezikovni pregled:
Maja Marinč

Slike na platnicah: Anja Krštinc, 8. a (naslovnica), Nina Kopriv, 8. a (zadnja stran zgoraj), Jaenette Hostnik Petrič, 8. a (zadnja stran spodaj)

Lesorezi in fotografije so delo učencev OŠPP

Tisk:
S-TISK

Število izvodov:
250

Mirna, junij 2021

Izdajo literarnega zbornika je omogočila Občina Mirna.

OSNOVNA ŠOLA MIRNA